YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

29 päivänä kesäkuuta 2000 *

Asiassa C-154/99 P,

Corrado Politi, entinen Euroopan koulutussäätiön väliaikainen toimihenkilö, asuinpaikka Torino (Italia), edustajinaan asianajajat J.-N. Louis, F. Parmentier ja V. Peere, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Société de gestion fiduciaire, boîte postale 585,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (toinen jaosto) asiassa T-124/98, Politi vastaan Euroopan koulutussäätiö, 9.2.1999 antaman määräyksen (Kok. H. 1999, s. I-A-9 ja s. II-29) kumoamista,

vastapuolena:

Euroopan koulutussäätiö, edustajanaan asianajaja B. Wägenbaur, Hampuri, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies C. Gómez de

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

la Cruz, Euroopan yhteisöjen komissio, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja D. A. O. Edward sekä tuomarit P. J. G. Kapteyn, A. La Pergola, H. Ragnemalm ja M. Wathelet (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: F. G. Jacobs,
kirjaaja: R. Grass,

ottaen huomioon esittelevän tuomarin kertomuksen,

kuultuaan julkisasiamiehen 24.2.2000 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Politi on yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon 26.4.1999 toimittamallaan valituksella hakenut muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan sekä EHTY:n tuomioistuimen perussäännön ja Euratomin tuomioistuimen perussäännön vastaavien määräysten nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuo-

mioistuimen asiassa T-124/98, Politi vastaan Euroopan koulutussäätiö, 9.2.1999 antamaan määräykseen (Kok. H. 1999, s. I-A-9 ja II-29; jäljempänä riidanalainen määräys), koska sillä on jätetty tutkimatta valittajan vaatimukset siitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumoaisi Euroopan koulutussäätiön (jäljempänä koulutussäätiö) 16.9.1997 tekemän päätöksen, jolla vahvistettiin kantajaa koskeva lopullinen arviointikertomus, ja 30.9.1997 tekemän päätöksen siitä, että kantajan työsopimusta ei uusita.

Tosiseikat

2 Riidanalaisessa määräyksessä todetaan seuraavaa:

"1 Kantaja oli [koulutussäätiön] palveluksessa 1.12.1994 lukien — — väliaikaisena toimihenkilönä, luokiteltuna ura-alueeseen A 4.

2 Palvelussuhde solmittiin kolmeksi vuodeksi eli 30.11.1997 saakka. Sopimuksen 4 artiklan mukaan sopimus voitiin uusia Euroopan yhteisöjen muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen 8 artiklan viimeisessä alakohdassa määrätyin edellytyksin.

3 Koulutussäätiön johtaja allekirjoitti 16.9.1997 kantajaa koskevan lopullisen arviointikertomuksen huhtikuun 1996 ja huhtikuun 1997 väliseltä ajanjaksolta.

4 Koulutussäätiön johtaja ilmoitti kantajalle 30.9.1997 päivätyllä kirjeellä, että hänen sopimuksensa päättyisi 30.11.1997 ja että sitä ei tultaisi uusimaan. Kantaja on ilmoittanut vastaanottaneensa tämän kirjeen 1.10.1997.

5 Kantajan asiamies osoitti 5.11.1997 koulutussäätiön johtajalle kirjeen, jossa hän ilmoitti virheellisyyksistä, joita sisältyi lopulliseen arviointikertomukseen ja päätökseen, jonka mukaan hänen asiakkaansa työsopimusta ei tultaisi uusimaan.

6 Koulutussäätiön johtajan pyynnöstä säätiön lakimies hylkäsi 18.11.1997 päivätyssä kirjeessä 5.11.1997 päivätyssä kirjeessä esitetyt vaatimukset ja niiden perustelut.

7 Kantajan asiamies teki Euroopan yhteisöjen virkamiehiin ja muuhun henkilöstöön sovellettavien asetusten ja määräysten (jäljempänä henkilöstösäännöt) 90 artiklan 2 kohdan mukaisen valituksen. Hän vaati koulutussäätiön johtajaa peruuttamaan sekä päätöksen, jolla lopullinen arviointikertomus vahvistettiin, että päätöksen siitä, että kantajan työsopimusta ei uusita.

8 Tähän kirjeeseen ei vastattu.

9 Tässä tilanteessa kantaja on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 2.8.1998 toimittamallaan kannekirjelmällä nostanut nyt käsi-

teltävänä olevan kanteen, jossa hän vaatii, että tuomioistuin kumoaa 16.9.1997 tehdyn päätöksen, jolla vahvistettiin kantajaa koskeva lopullinen arviointikertomus, ja 30.9.1997 tehdyn päätöksen siitä, että kantajan työsopimusta ei uusita.

10 Koulutussäätiö on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 2.10.1998 jättämässään erillisessä asiakirjassa esittänyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan mukaisen oikeudenkäyntiväitteen. — — "

Riidanalainen määräys

3 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että kanne oli liian myöhään nostettu ja että näin ollen se oli jätettävä tutkittavaksi ottamatta seuraavin perustein:

"29 Henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuna valituksena pidetään kirjettä, jossa virkamies tai toimihenkilö, vaatimatta nimenomaisesti kyseessä olevan päätöksen peruuttamista, selvästi ilmaisee haluavansa, että hänen vaatimuksistaan päästään sovintoon, ja kyseisenlaisena valituksena pidetään myös kirjettä, josta selvästi käy ilmi valittajan tahto riitauttaa hänelle vastainen päätös (erityisesti edellä mainittu asia Kotzonis v. CES, tuomion 21 kohta ja edellä mainittu asia Hogan v. parlamentti, määräyksen 36 kohta).

30 Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa kantajan asiamies ilmoitti 5.11.1997 päivätyssä kirjeessään selvästi ne virheellisyydet, jotka hänen mukaansa sisältyivät lopulliseen arviointikertomukseen ja 30.9.1997 tehtyyn päätökseen.

— —

32 Kantaja ei kirjeessään pyrkinyt ainoastaan kantajan ja koulutussäätiön välisen riidan sovinnolliseen ratkaisuun, vaan lisäksi hän nimenomaisesti vaati koulutussäätiön johtajaa peruuttamaan kahden viikon kuluessa päätöksen siitä, että kantajan työsopimusta ei uusita, ja tekemään uuden päätöksen väliaikaisen toimihenkilön työsopimuksen uusimisesta.

33 Näin ollen, kuten koulutussäätiökin väittää, 5.11.1997 päivättyä kirjettä on pidettävä henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuna 'valituksena'.

34 Tätä johtopäätöstä ei muuta se, että kantajan asiamies totesi 5.11.1997 päivätyssä kirjeessään, että jos koulutussäätiö ei toimisi kantajan vaatimin tavoin, kantajan olisi tehtävä valitus, eikä myöskään se, että 31.12.1997 päivätyn lisäkirjelmän, joka oli otsikoitu 'valitus', saatekirjeessä todettiin, että 'siinä tapauksessa, että [5.11.1997 päivätty] kirje katsottaisiin henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuksi valitukseksi, tätä kirjelmää on pidettävä sen peruuttamisena'.

35 Kuten on todettu, kirjeen tai tiedonannon täsmällinen oikeudellinen luonnehdinta kuuluu yksinomaan tuomioistuimen toimivaltaan eikä riipu asianosaisten tahdosta, ja sekä valitusaika että kanteen nostamisen määräaika ovat ehdottomia prosessinedellytyksiä. Kantaja ei voi saada henkilöstösäännöissä määrättyjä pakottavia määräaikoja alkamaan uudelleen siten, että hän pelkästään ilmoittaa 'peruuttamisesta'.

36 On siis päätettävä, onko koulutussäätiön lakimiehen säätiön johtajan nimissä lähettämää, 18.11.1997 päivättyä kirjettä pidettävä henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuna valitukseen annettuna vastauksena.

37 Jos näin olisi, kanne ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa olisi pitänyt henkilöstösääntöjen 91 artiklan 3 kohdan ensimmäisen luetelmakohdan mukaisesti nostaa kolmen kuukauden kuluessa päivästä, jona tämä vastaus oli annettu tiedoksi. Kun otetaan huomioon käsiteltävänä olevassa asiassa noudatettavat pitkien etäisyyksien vuoksi annetut määräajat, kanne olisi pitänyt nostaa viimeistään 28.2.1998.

38 Jos koulutussäätiön kirjettä sitä vastoin ei katsottaisi henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuksi valitukseen annetuksi vastaukseksi, olisi katsottava, että valitus on tullut hylätyksi henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan viimeisessä alakohdassa tarkoitetulla implisiittisellä päätöksellä neljän kuukauden kuluessa valituksen jättämispäivästä 5.11.1997, eli 5.3.1998. Henkilöstösääntöjen 91 artiklan 3 kohdan toisen luetelmakohdan mukaan kantajan olisi pitänyt nostaa kanne kolmen kuukauden kuluessa valituksen hylkäämisestä tällä implisiittisellä päätöksellä. Kun otetaan huomioon käsiteltävänä olevassa asiassa noudatettavat pitkien etäisyyksien vuoksi annetut määräajat, kanne olisi siis pitänyt nostaa viimeistään 15.6.1998.

39 Asiassa Dricot ym. vastaan komissio annetusta tuomiosta, johon kantaja on viitannut, ilmenee, että valituksessa esitettyä perustetta voidaan kehitellä oikeudenkäyntiä edeltävässä menettelyssä lisäkirjelmin edellyttäen, että niistä ilmenevällä arvostelulla on sama syy kuin alun perin tehdyssä valituksessa esitetyillä riitauttamisperusteilla. Nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa 31.12.1997 päivätty kirje, siltä osin kuin siinä toistettiin tietyt 5.11.1997 päivätyssä valituksessa esitetyistä syytöksistä, on tällainen lisäkirjelmä.

40 Tästä ei kuitenkaan voida päätellä, että tällaisten kirjelmien jättäminen, vaikka se tapahtuisikin sen kolmen kuukauden kuluessa, joka lasketaan henkilölle vastaisen päätöksen antamisesta ja tilanteessa, jossa valitukseen ei ole annettu nimenomaista vastausta, merkitsisi sitä, että henkilöstösäännöissä säädetyt määräajat alkaisivat kulua uudelleen. Kuten henkilöstösääntöjen 91 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan sanamuodosta selvästi

ilmenee, määräaika, jossa nimittävän viranomaisen on annettava tiedoksi valitukseen antamansa vastaus, alkaa kulua valituksen jättämispäivästä. On todettava, että asiassa Dricot ym. vastaan komissio kanne oli nostettu henkilöstösäännöissä säädetyissä määräajoissa, jotka oli laskettu valituksen eikä lisäkirjelmien jättämisestä."

Valitus

4 Valittaja moittii valituksessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että tuomioistuin on lainvastaisesti lyhentänyt henkilöstösääntöjen 90 ja 91 artiklassa säädettyjä valituksen tekemiselle ja kanteen nostamiselle varattuja määräaikoja ja että se on loukannut puolustautumisoikeuksia määrittelemällä virheellisesti valituksiksi 5.11.1997 päivätyn kirjeen, jonka valittajan asiamies oli osoittanut koulutussäätiölle (riidanalaisen määräyksen 33 kohta), ja 31.12.1997 päivätyn, valitusta täydentävän "lisäkirjelmän" (riidanalaisen määräyksen 39 kohta), jonka niin ikään valittajan asiamies oli osoittanut koulutussäätiölle.

5 Valittaja toteaa, että 5.11.1997 päivätyn kirjeen sanamuodosta ilmenee selvästi, että sitä ei voi pitää valituksena, ja että lisäksi valittajan asiamiestä ei ollut tässä vaiheessa valtuutettu esittämään tällaista asiakirjaa eikä vastaanottamaan vastausta valitukseen. Kysymyksessä oli vain epämuodollinen toimenpide, oikeudenkäyntiä edeltävää menettelyä edeltävä sovitteluyritys. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi sitä vastoin tullut pitää 31.12.1997 päivättyä kirjettä valituksena. Koska se oli tehty määräajassa, siitä alkoi kulua koulutussäätiölle vastauksen antamista varten varattu neljän kuukauden määräaika, jonka päättymisestä olisi pitänyt laskea kolmen kuukauden määräaika asian saattamiselle ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi.

6 Valittaja on vielä vastauskirjelmässään toissijaisesti esittänyt, että vaikka 5.11.1997 päivätty kirje olisikin perustellusti katsottu valitukseksi, olisi myös katsottava, että se peruutettiin ja korvattiin 31.12.1997 päivätyllä valituksella. Valittaja oli peruuttaessaan tämän toimenpiteen ja tehdessään sen jälkeen valituksen säädetyssä määräajassa käyttänyt valitusoikeuttaan hänelle varatun har-

kinta-ajan kuluessa, eikä suinkaan aiheuttanut sitä, että henkilöstösäännöissä määrätyt pakottavat määräajat olisivat alkaneet kulua uudelleen.

Valituksen tutkittavaksi ottaminen

7 Koulutussäätiö katsoo, että valitus on jätettävä tutkittavaksi ottamatta.

8 Väitteet, jotka perustuvat 5.11. ja 31.12.1997 päivättyjen kirjeiden oikeudellisen luonnehdinnan virheellisyyteen, on jätettävä tutkittaviksi ottamatta, koska ne eivät perustu minkään oikeussäännön rikkomiseen, vaan niillä asetetaan kyseenalaiseksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen suorittama tosiseikkoja koskeva arviointi etenkin siltä osin kuin se koski sitä, ettei valittajan asiamiehellä ollut valtuutta valituksen tekemiseen tai vastauksen vastaanottamiseen, ja sitä, että valittaja ei ollut vielä 5.11.1997 tehnyt päätöstä valituksen tekemisestä.

9 Siltä osin kuin on kysymys 5.11.1997 päivätyn kirjeen oikeudellisesta luonnehdinnasta, kantaja tyytyy koulutussäätiön mukaan vain toistamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämänsä väitteet.

10 Myös puolustautumisoikeuksien loukkaamista koskeva väite on koulutussäätiön mukaan jätettävä tutkittavaksi ottamatta, koska siinä ei yksilöidä täsmällisesti, mitä riidanalaisen määräyksen kohtia siinä arvostellaan.

11 Ensiksikin on todettava, että valituksessa riitautetaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen riidanalaisen määräyksen 33 ja 39 kohdassa suorittama 5.11. ja

31.12.1997 päivättyjä kirjeitä koskeva oikeudellinen luonnehdinta, samoin kuin ne johtopäätökset, jotka tuomioistuin kirjeistä teki valituksen tekemiselle ja kanteen nostamiselle varattujen määräaikojen laskemisen osalta. On kiistatonta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen suorittama jotakin tosiseikkaa tai asiakirjaa koskeva oikeudellinen luonnehdinta, joka tässä tapauksessa liittyy sen selvittämiseen, onko kirjettä pidettävä henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuna valituksena, on oikeuskysymys, joka voidaan ottaa esille valitusasiassa (ks. vastaavasti asia C-19/93 P, Rendo ym. v. komissio, tuomio 9.10.1995, Kok. 1995, s. I-3319, 26 kohta).

12 Valittaja on 5.11.1997 päivätyn kirjeen oikeudellisen luonnehdinnan osalta selvästi yksilöinyt ne riidanalaisen määräyksen kohdat, jotka hän riitauttaa, ja esittänyt ne perusteet, joiden nojalla hän katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tekemä oikeudellinen arviointi on virheellinen. Näin ollen ei voida katsoa, että valituksessa tältä osin vain toistettaisiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetyt väitteet.

13 Lopuksi puolustautumisoikeuksien loukkaamista koskevan väitteen tutkittavaksi ottamisen osalta on kiistatonta, että tällä väitteellään valittaja riitauttaa riidanalaisen määräyksen sellaiset osat, jotka on riitautettu 5.11. ja 31.12.1997 päivättyjen kirjeiden virheellistä luonnehdintaa koskevilla väitteillä.

14 Valitus on näin ollen otettava tutkittavaksi.

Valitus

15 Ensiksi on muistettava, että henkilöstösääntöjen 90 ja 91 artiklassa valituksen tekemiselle ja kanteen nostamiselle määrätyt määräajat ovat ehdottomia pro-

sessinedellytyksiä, eivätkä niistä voi päättää asianosaiset tai tuomari, jonka tehtäviin kuuluu vieläpä viran puolesta tarkastaa, onko niitä noudatettu. Nämä määräajat vastaavat oikeusvarmuuden asettamia vaatimuksia ja vaatimusta siitä, että oikeudenhoidossa on vältettävä kaikkea syrjintää ja mielivaltaista kohtelua (ks. erityisesti asia 79/70, Müllers v. talous- ja sosiaalikomitea, tuomio 7.7.1971, Kok. 1971, s. 689, 18 kohta ja asia 276/85, Cladakis v. komissio, tuomio 4.2.1987, Kok. 1987, s. 495, 11 kohta).

16 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on myös perustellusti todennut riidanalaisen määräyksen 35 kohdassa, että kirjeen tai kirjelmän täsmällinen oikeudellinen luonnehdinta kuuluu yksinomaan tuomioistuimen toimivaltaan eikä se riipu asianosaisten tahdosta, koska valituksen tekemiselle ja kanteen nostamiselle varattujen määräaikojen tarkoituksen turvaamiseksi on välttämätöntä, että se tapahtuma, joka varmasti käynnistää määräajan alkamisen, määritetään objektiivisin arviointiperustein.

17 Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että asiakirja, jossa virkamies tai toimihenkilö selvästi riitauttaa hänelle vastaisen hallinnollisen toimenpiteen, on henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu valitus (ks. erityisesti asia 167/86, Rousseau v. tilintarkastustuomioistuin, tuomio 31.5.1988, Kok. 1988, s. 2705, 8 kohta). Tältä osin on kiinnitettävä huomiota pikemminkin asiakirjan sisältöön kuin sen muotoon tai otsikkoon. Riidanalaisen määräyksen 29 kohta on sopusoinnussa tämän oikeuskäytännön kanssa.

18 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tässä tapauksessa todennut, että valittaja asiamiehensä avustamana, 5.11.1997 päivätyssä kirjeessään "ilmoitti — — selvästi ne virheellisyydet, jotka hänen mukaansa sisältyivät lopulliseen arviointikertomukseen ja 30.9.1997 tehtyyn päätökseen" ja "pyrki — — kantajan ja koulutussäätiön välisen riidan sovinnolliseen ratkaisuun", ja erityisesti vaati peruuttamaan päätöksen siitä, että valittajan työsopimusta väliaikaisena toimihenkilönä ei uusita (riidanalaisen määräyksen 30 ja 32 kohta).

19 Nämä seikat ovat riittäviä siihen, että kyseessä oleva kirje voidaan luonnehtia henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuksi valitukseksi.

20 Se, että kirjeellä pyrittiin sovintoratkaisuun, ei vaikuta tähän johtopäätökseen. Sovittelu on oikeudenkäyntiä edeltävän menettelyn oleellinen osa. Lisäksi, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin korostaa riidanalaisen määräyksen 32 kohdassa, 5.11.1997 päivätystä kirjeestä ilmenee selvästi, että kantaja pyrki asian ratkaisemiseen siten, että hänen työsopimuksensa uusimatta jättämistä koskeva päätös peruutettaisiin ja että väliaikaisen toimihenkilön työsopimuksen uusimisesta tehtäisiin uusi päätös.

21 Väite siitä, että valittajan asiamiehellä ei ollut valtuutta tehdä valitusta, ei ole myöskään perusteltu. Edellä mainittua 5.11.1997 päivättyä kirjettä, jonka osalta valittaja ei ole väittänyt, ettei hänen asiamiehellään ollut valtuutta sen laatimiseen, on nimittäin luonnehdittava sen sisällön perusteella, kuten julkisasiamies ratkaisuehdotuksensa 39 kohdassa toteaa.

22 Valittajan toissijaisesti esittämän väitteen osalta, jonka mukaan hän olisi peruuttanut ensimmäisen valituksensa ja korvannut sen 31.12.1997 päivätyllä määräajassa tehdyllä kirjeellä, riittää, kun muistetaan, että henkilöstösääntöjen 90 ja 91 artiklassa säädetyt määräajat ovat ehdottomia prosessinedellytyksiä eivätkä asianosaisten ja tuomarin päätettävissä, eikä valittaja voi saada kanteen nostamiselle säädetyn määräajan kulumista alkamaan uudelleen siten, että hän tekee uuden valituksen. Tästä seuraa, että koska 5.11.1997 päivätty kirje oli valitus, toinen kirje ei voinut olla valitus. Lisäksi toista kirjettä voidaan pitää

lisäkirjelmänä, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut riidanalaisen määräyksen 39 kohdassa.

23 Ottaen huomioon edellä esitetty on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on aivan oikein katsonut, että valitukseen vastaamiselle varattu määräaika alkoi kulua 5.11.1997 henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan mukaisesti, mistä seuraa, että jos koulutussäätiön 18.11.1997 päivättyä kirjettä ei voitu pitää valitukseen annettuna vastauksena, kanne olisi pitänyt nostaa viimeistään 15.6.1998, eli kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut, sen käsiteltävänä olevan kanteen vireillepanoa selvästi aikaisempana ajankohtana.

24 Valitus on siis hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

25 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota 118 artiklan nojalla sovelletaan valituksen käsittelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Työjärjestyksen 70 artiklan mukaan toimielinten on vastattava omista kustannuksistaan yhteisöjen ja niiden henkilöstön välisissä riita-asioissa. Työjärjestyksen 122 artiklan toisen kohdan mukaan 70 artiklaa ei kuitenkaan sovelleta toimielimen virkamiehen tai muuhun henkilöstöön kuuluvan toimielintä vastaan tekemiin valituksiin. Koska valittaja on hävinnyt valituksen, hänet on velvoitettava korvaamaan tässä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Valitus hylätään.**

2) **Politi velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Edward Kapteyn La Pergola

Ragnemalm Wathelet

Julistettiin Luxemburgissa 29 päivänä kesäkuuta 2000.

R. Grass

kirjaaja

D. A. O. Edward

viidennen jaoston puheenjohtaja